

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1010/2016
16.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца – противтужених М.Б.1 и М.Б.2, обоје из Б, чији је заједнички пуномоћник З.М., адвокат из А., против туженог – противтужиоца Д.Ж. из Б.а, чији је пуномоћник З.Т., адвокат из Б., ради измене одлуке о издржавању по тужби и ради укидања издржавања по противтужби, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 42/16 од 05.02.2016. године, у седници одржаној 16.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 42/16 од 05.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П2 239/14 од 01.10.2015. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да на име доприноса у издржавању тужилаца плаћа месечно износ од по 7.000,00 динара за сваког тужиоца до петог у месецу за текући месец, на рачуне тужилаца ближе одређене у изреци пресуде, почев од 18.02.2014. године па док за то постоје законски услови, а да доспела потраживања плати одједном. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу преко досуђеног износа из става првог изреке, којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да на име доприноса у издржавању плаћа још по 3.000,00 динара, почев од 18.02.2014. године па надаље. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се укине издржавање на које је обавезан према тужиоцима на износ од по 4.000,00 динара месечно по пресуди Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу П2 219/10 од 16.06.2010. године, те да се утолико мења пресуда и обавеза издржавања престаје са даном пунолетства тужиље М.Б.1 са ... године и даном пунолетства тужиоца М.Б.2 са ... године; ставом четвртим изреке, одлучено је да се овом пресудом мења правноснажна извршна пресуда Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу П2 290/10 од 16.06.2010. године у ставу првом изреке; ставом петим

изреке, обавезан је тужени да тужиоцима – противтуженима накнади трошкове поступка од 20.450,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 42/16 од 05.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу, П2 239/14 од 01.10.2015. године у ставу првом, трећем, четвртном и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени-противтужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и члана 383. став 4. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог-противтужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде одредаба Закона о парничном поступку на којима се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу П2 290/10 од 16.06.2010. године, тужени је обавезан да на име издржавања тужилаца плаћа месечно сваком по 4.000,00 динара почев од 12.01.2010. године. У време доношења ове одлуке тужиоци су били малолетни. Тужиоци су сада пунолетни, тужилца М.Б.1 је апсолвент на Факултету за културу и медије који је уписала ... године, а школске ... године уписала је и Филолошки факултет у Б. - основне академске студије првог степена. Њене месечне потребе износе око 35.000,00 динара, живи са мајком у изнајмљеном стану уз станарину од око 250 евра. Члан је Омладинске задруге, годишње ради по месец дана и тада остварује зараду од 15.000,00 динара. Тужилац М.Б.2 живи у К., студира на Факултету за поморство – К., Универзитета Ц., који је уписао школске ... године. Обавља повремено сезонске послове и по том основу заради око 15.000,00 динара, на име станарине плаћа месечно 115 евра, за школарину 500 евра, за куповину књига 20 евра, за мензу 22 евра, за одећу, обућу и хигијену плаћа око 100-150 евра месечно. Мајка тужилаца је запослена и остварује зараду од око 50.000,00 динара, а исту висину месечне зараде остварује допунским радом у још једној фирми. Тужени живи у Б., засновао је ванбрачну заједницу из које има једно малолетно дете рођено ... године, а у истом домаћинству живи и малолетно дете његове ванбрачне супруге. Поседује кућу у Б., њиву од 2 хектара, стан у А. и ради у радњи чији је власник његова ванбрачна супруга. Радно је способан и приходе углавном остварује обављањем пољопривредне делатности, а издржавање тужиоцима није уредно плаћао.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су делимично усвојили тужбени захтев за измену одлуке о висини доприноса за издржавање тужилаца и одбили противтужбени захтев за укидање обавезе туженог да доприноси издржавању тужилаца.

По оцени Врховног касационог суда, тужени је у обавези да доприноси издржавању своје пунолетне деце, обзиром да су тужиоци на редовном школовању, тако да имају право на издржавање од родитеља у смислу члана 154. став 2. Породичног закона. Висина издржавања одређена је правилном применом критеријума који су прописани чланом 160. став 2. и 3. Породичног закона, имајући у виду потребу тужилаца и могућности туженог као дужника издржавања да доприноси издржавању. Приликом одређивања висине издржавања на коју је тужени обавезан цењене су све околности његовог материјалног стања, као и чињеница да има обавезу законског издржавања према једном малолетном детету. Правилно је тужени обавезан да испуни своју законску обавезу према тужиоцима, а исплатом утврђеног износа неће бити угрожена његова егзистенција. Осим тога, нису испуњени законски услови за престанак издржавања прописани чланом 153. став 1. тачка 1. Породичног закона, обзиром да су пунолетна деца тужиоца на редовном школовању и зато је тужени као отац у обавези да доприноси њиховом издржавању.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право. Приликом одлучивања Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, али их није посебно образлагао обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**